

σαυροῦ. Ἐθεώρησα λοιπὸν πιθανὸν ὅτι τυχαῖον τι γεγονός, ὡς λ.χ. ἡ ἀπώλεια τῆς σημειώσεως τῆς ὀριζούσης ἀκριβῶς τὸν τόπον ὅπου εἶχεν ἀποτεθῆ τὸ κιβώτιον, ἐστέρησε τὸν κύριον αὐτοῦ τῶν μέσων νὰ τὸν ἀνεύρῃ. Τοῦτο ἴσως μαθόντες οἱ σύντροφοί

του, ἤρχισαν νὰ τὸν ἀναζητῶσιν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, εἰς ὅλας τὰς ἀκτὰς ὅπου εἶχε πλησιάσει τὸ πλοῖον τοῦ Κιδ, καὶ διὰ τῶν ἐπιμόνων τούτων ἀναζητήσεων ἔδωκαν ἀφορμὴν εἰς τὴν γένεσιν τῆς διαδόσεως. Ἐτυχέ ποτε ν' ἀκούσης ὅτι ἐξετάσῃ θησαυρός;

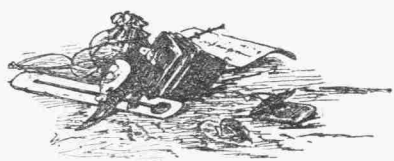
— Ὁχι.

— Πασιγνωστον ἐν τούτοις εἶναι ὅτι ὁ Κιδ εἶχε συναθροίσει μέγαν πλοῦτον. Συνδυάζων πάντα ταῦτα κατήντησα εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ θησαυρὸς οὗτος ἀπέμενεν ἀκόμῃ εἰς τὸν λάκκον, ὅπου εἶχεν ἀποτεθῆ καὶ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἠΐξαν καὶ μετεβάλλετο σχεδὸν εἰς βεβαιότητα ἡ ἐλπὶς μου, ὅτι τὸ τεμάχιον ἐκεῖνο περγαμνῆς ὑπεδείκνυε τὸν τόπον ὅπου εἶχεν ἀποτεθῆ ὁ θησαυρὸς.

— Καὶ τί ἔκαμες τότε;

— Ἐξέθεσα τὴν περγαμνὴν εἰς ζωροτέραν πυράν. Ἀλλὰ καὶ πάλιν οὐδὲν ἐφάνη. Τότε ἐσκέφθην ὅτι τοῦτο προήρχετο ἐκ τοῦ συσσωρευμένου ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς μεμβράνης ῥυπου. Ἐσπευσα λοιπὸν νὰ πλύνω αὐτὴν διὰ θερμοῦ ὕδατος καὶ ἔπειτα τὴν ἔθεσα ἐντὸς σιδηρᾶς χύτρας καὶ ταύτην ἐπὶ πυρᾶν. Ὅταν ἀνέσχυα αὐτὴν παρετήρησα μετ' ἀπεριγράπτου χαρᾶς ὅτι ἐστίζετο εἰς πολλὰ μέρη διὰ σημείων τὰ ὅποια ὠμοιάζαν ἀριθμοὺς τοποθετημένους κατὰ σειράς. Ἐθεσα καὶ πάλιν τὴν μεμβράνην εἰς τὴν χύτραν καὶ ὅταν τὴν ἀπέσυρα ἦτο ἀπαράλλακτος ὡς θὰ τὴν ἰδῇς.

[Ἐπεταὶ συνέχεια]

ΜΙΚΡΑ ΔΙΑΦΟΡΑ

Η ΑΦΟΜΟΙΩΣΙΣ ΤΗΣ ΤΡΟΦΗΣ

Ὁ ἰταλὸς φυσιολόγος Ἄγγελος Μόσσο, γνωστὸς ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ ἐκ τῶν περὶ θερμοκρασίας τοῦ ἐγκεφάλου ἐρευνῶν του, παρήγαγεν ἐσχάτως νέον ἔργον, πραγματευόμενον περὶ τῶν μυϊκῶν κινήσεων τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Πᾶσα κίνησις φέρει κόπωσιν, οἰκδῆποτε καὶ ἂν εἶνε ἡ τὸν μυῶνα κινήσασα δύναμις. Ἡ κόπωσις βεβιαχῶς ὀφείλεται εἰς τοπικὰς ἀλλοιώσεις παραχθείσας ὑπὸ ἐργασίας τινος τελεσθείσης ἐν αὐτῷ τῷ μυῶνι. Τὸ εἶδος καὶ τοὺς ὅρους τῶν ἀλλοιώσεων τούτων ὁ Μόσσο ἐρευνᾷ, ἀλλὰ τὸ μέρος τοῦτο τῆς φυσιολογίας ἀποτελεῖ ἐν τῶν σκοτεινότερων προβλημάτων αὐτῆς. Ἀμεσωτέρως προσχθὲς τυγχάνει τὸ ζήτημα τῆς ἀφομοιουμένης τροφῆς, ἥτις διατηρεῖ τοὺς μυῶνας ἐν δράσει καὶ ἀκμῇ. Διὰ τῆς λαμβανομένης τροφῆς ἀπορροφῶμεν ποικίλας ποσότητας σακχάρου, ἀμύλου, λίπους καὶ λευκώματος, αἵτινες ὑφίστανται ποικίλας μεταμορφώσεις ἐν τῷ πεπτικῷ σωλῆτι ἐρχόμεναι εἰς συνάφειαν πρὸς τὸν σίελον καὶ τὸ γαστρικόν, παγκρεατικόν καὶ ἐντερικόν ὕγρον. Τὸ ἄμυλον μεταμορφοῦται εἰς σάκχαρον, τὸ λίπος εἰς γλυκερίνην, τὸ λεύκωμα τοῦ κρέατος εἰς πεπτόνην. Ἐν τῇ νέᾳ ταύτῃ καταστάσει ἀπορροφῶνται ὑπὸ τῶν παρειῶν τοῦ ἐντερικοῦ σωλῆτος καὶ εἰσέρχονται εἰς τὸ αἷμα, ὅπου κομίζει αὐτὰ εἰς τὰ διάφορα μέρη τοῦ σώματος. Κατὰ τὴν τελευταίαν εἰκοσαετίαν ἡ ἐπικρατήσασα γνώμη, βασιζομένη ἐπὶ τῆς ἐπιστημονικῆς ἐργασίας τοῦ Κλαυδίου Βερνάρ καὶ ἐπὶ τῶν κλασικῶν ἐρευνῶν τοῦ Πεττενκόφερ καὶ Βοίτ, εἶνε ὅτι ἡ κυρία πηγὴ τῆς δράσεως καὶ ἀκμῆς τῶν μυῶνων ὀφείλεται εἰς τὰς ὑδρανθρακικὰς οὐσίας (ἄμυλον, σάκχαρον καὶ ἔλαιον) καὶ ὅχι εἰς τὸ λεύκωμα τοῦ κρέατος ὡς ἐπιστεῖετο ἄλλοτε ἐπὶ τῇ βάσει τῶν θεωριῶν τοῦ Λήβιγ. Ἡ νεωτέρα ἐπιστήμη διδάσκει ὅτι, τὸ ἔλαιον καὶ αἱ ὑδρανθρακικαὶ οὐσίαι παρέχουσι διὰ τῆς καύσεως αὐτῶν τὴν θερμότητα ἐκείνην, ἥτις ἀπαιτεῖται ὅπως συντηρεῖ τὴν χημικὴν μηχανὴν τοῦ ἀνθρωπίνου μυῶνος. Αἱ δὲ ἄζωτοι οὐσίαι εἰσερχόμεναι εἰς τὸ σῶμα διαιροῦνται εἰς δύο μέρη, ὧν τὸ μὲν ἐκκενοῦται ὡς περιττὸν τὸ δὲ καταναλίσκεται ὑπὸ τῶν μυῶνων, καὶ οὕτω ἡ ὅλη τροφὴ συμπληροῦται. Ἐντεῦθεν τὸ συμπέρασμα ὅτι τὰ συστατικά τῆς τροφῆς ἡμῶν ὀδεῖ νὰ ἀποτελοῦνται ἐξ ἐλαίων οὐσιῶν, ἀμύλου ἢ σακχάρου, ὅχι δὲ κρέατος. Τὴν θεωρίαν ταύτην, ἥτις ἤδη ἐπικρατεῖ ἐν τῇ φυσιολογίᾳ, συνώψισε καὶ διετύπωσε πρό τινας ὁ Βοίτ ἐξηγήσας ὅτι ἡ χορσὶς τοῦ κρέατος δὲν συμβιβάζεται πρὸς τὴν ἀναγκαζομένην ταχέειν ὀξειδῶσιν τῶν τροφῶν ἐν τῷ ὀργανισμῷ μας. Ἡ ὀξειδῶσις ὅσον νὰ εἶνε ταχέειν

ὅπως μὴ χαλαροῦται ἡ δράσις τοῦ ὀργανισμοῦ. Ἐπιτρέπουσι δὲ ταχυτάτην ὀξειδῶσιν αἱ ἐκ τοῦ φυτικοῦ βασιλείου λαμβανόμεναι τροφαί. Ἐτερος ἐξοχὸς φυσιολόγος, ὁ Πηλοῦγκερ ἰσχυρίζεται ὅτι αἱ ἄζωτοι οὐσίαι εἶνε ἀπαράιτητα, ἀλλὰ εἶνε γνωστὸν ἤδη ὅτι τὰς τοιαύτας οὐσίας εὐρίσκωμεν ὀξυλῶς ὅχι μόνον εἰς τὸ κρέας ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ κασεΐνῃ τοῦ τυροῦ, ἐν τοῖς ὀσπρίοις καὶ τοῖς πλείστοις τῶν λαχανικῶν. Τὸ πόρισμα ἐκ τοῦ συνόλου τῶν περὶ τροφῆς ἐπικρατουσῶν θεωριῶν, ὑποστηρίζομένων καὶ ὑπὸ τῆς πείρας, εἶνε ὅτι, ἄζωτοι οὐσίαι εἶνε ἀπαράιτητα, λαμβανόμεναι ὅμως οὕτως ὥστε νὰ εἶνε εὐπεπτοὶ καὶ συνοδευόμενοι μὲν ὑπὸ ἀμύλου, σακχάρου καὶ ἔλαιου, ἀλλ' ἐν μετριοτάτῃ ποσότητι. Ἡ ὑπερβάλλουσα ποσότης τῶν ἀμυλῶδων, παραδείγματος χάριν, εἶνε χείρων τῆς ἀνεπαρκούς θρέψεως. Ἀλλ' ὅ,τι ἀνεπιφυλάκτως καὶ ἀπολύτως ἤδη ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τῶν ἐπιστημόνων εἶνε ἡ ἀξία τῶν καρπῶν ὡς τροφῆς. Ἐν τῷ θαυμασίῳ ἐκείνῳ χημειῷ τοῦ στομάχου, τὴν πολυτιμοτάτην ἐργασίαν (προκειμένου περὶ τοῦ ἀνθρωπίνου στομάχου) συντελοῦσι τὰ ὀξέα τῶν παντοίων καρπῶν. Μία τῶν ἀρετῶν τῆς ἀναμίξεως αὐτῶν μετὰ τῶν ἐλαίων οὐσιῶν εἶνε ὅτι σχηματίζουν ἐν τῷ στομάχῳ καὶ σάπωνα, ὅστις καθιστᾷ ἀδύνατον τὴν ἐμμονὴν τῆς ἐλαχίστης ἀκαθαρσίας. Ἐτι δὲ τὰ ὀξέα τῶν καρπῶν καθιστῶσι τὰς ἄζωτους οὐσίας εὐπέπτους καὶ ὑποβοηθοῦσι τὴν μεταμόρφωσιν τῶν ἀμυλῶδων.

Π. Ε. ΔΡ.

Φιλολογικά, Καλλιτεχνικά, Ἐπιστημονικά, Εἰδήσεις.

Τὸ ἐσπέρας τῆς π. Κυριακῆς ἐτελέσθησαν ἐν μεγάλῃ συρροῇ τὰ ἐγκαίνια τοῦ νέου ἐπὶ τῆς οδοῦ Πατησίων θεατροῦ τῶν κ. κ. Χαραμῆ καὶ Πρίντζη. Μετὰ τὸν ἀγασμὸν καὶ τὴν σύντομον προσφώνησιν τοῦ θιασάρχου κ. Κοτοπούλη, ὁ κ. Γ. Πῶπ ἀνέγνωσε τὴν ὑπ' αὐτοῦ μεθυραγικώτατα συνταχθεῖσαν ἔκθεσιν τῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία ἔκρινε τὰς προταθείσας ὀνομασίας τοῦ θεάτρου, ἐκλέξασα τὴν ὀνομασίαν Ἀθηνῶνιον. Ἡ καλύπτουσα τότε τὸ ἀέτωμα τῆς σκηνῆς σημαία κατέπεσε καὶ ἀπεκαλύφθη ἡ ἐπιγραφή «Ἀθηνῶνιον» ἐν μέσῳ ζωηρῶν χειροκροτημάτων.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδόδομένη ἐφημερίς «Κωνσταντινουπόλις» ἀνεδημοσίευσεν ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ μέγα μέρος τῆς Περί τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων ὁμιλίας τοῦ κ. Δ. Βικέλα, — χωρὶς, κατὰ τὴν συνήθειάν της, νὰ ἀναφέρῃ ὅτι παρέλαθεν αὐτὸ ἐκ τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἑστίας».

ὑπὸ τοῦ κ. Κωνσταντίνου Ν. Χατζιδημητρίου, νέου διδάκτορος τῆς φιλοσοφίας, ἐξεδόθη αἰνέσιμος διατριβὴ ὑπὸ τὸν τίτλον Studia Vergiliana, de Aeneidos forma questiones. Εἶνε ἡ πρώτη διατριβὴ ἥτις ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου γράφεται λατινιστί.

ὑπὸ τοῦ κ. Στανισλάου Μινεϊκού ἐξεδόθη κομψὴ λυρικὴ συλλογὴ, ἐπιγραφομένη Ὀνειράτα.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ Β' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΗΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

Ο ἰ ὁ ρ ο ι

Α' Τὸ διήγημα πρέπει νὰ εἶνε ἐλληνικῆς ὑποθέσεως καὶ νὰ μὴ ὑπερβαίνει τὰς δύο στήλας τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἑστίας». Ἀλλὰ δὲν ὀρίζεται οὔτε ἡ φύσις του, οὔτε ἡ γλῶσσα, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ εἶνε γραμμένον. Ὁ συγγραφεὺς εἶνε ἐλεύθερος νὰ ἐκλέξῃ θέμα ἀστέιον ἢ συγκινητικὸν καὶ νὰ τὸ γράψῃ εἰς τὴν δημοτικὴν ἢ εἰς τὴν καθαρεύουσάν.

Β' Τὰ χειρόγραφα, εἴτε ἀποκλειόμενα, εἴτε συμπεριλαμβανόμενα εἰς τὸν διαγωνισμόν, δὲν ἐπιστρέφονται κατ' οὐδένα τρόπον.

Γ' Ἡ προθεσμία πρὸς ὑποβολὴν χειρογράφων διὰ τὸν δεύτερον διαγωνισμόν λήγει τῇ 15 Ἰουλίου 1895.

Δ' Τὰ χειρόγραφα θὰ κρίνῃ τριμελὲς ἀγωνόδικος ἐπιτροπεία, ὁρισθησομένη μετὰ τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας ἐκ τῶν γνωστότερων παρ' ἡμῶν κριτικῶν ἢ δὲ κρίσις θὰ δημοσιευθῇ ἐντὸς τοῦ Αὐγούστου.

Ε' Οἷοςδήποτε τῶν συνδρομητῶν ἢ ἀναγνωστῶν θέλει νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν, ὀφείλει νὰ συνοδεύσῃ τὸ χειρόγραφον μὲ τὸν ὄνομα (ἢ τὸ ψευδώνυμον) ἐντὸς μικροῦ ἐσφραγισμένου φακέλλου φέροντος ἐξωθεν τὸν τίτλον τοῦ διηγήματος καὶ μὲ δύο (2) δραχμὰς (ἢ 2 ὄρ. χρ.) ἂν μὲν εἰς τὸ Ἑξωτερικόν) διὰ τὰ ἐξόδα τοῦ διαγωνισμοῦ. Καὶ ὅλα μαζί πρέπει νὰ στέλλωνται διὰ μιᾶς ἐπιστολῆς **δουδηνυμένης** πρὸς τὸν κ. Γρηγόριον Ξενοπούλου ἐν Ἀθήναις, ἐπὶ τοῦ φακέλλου τῆς ὁποίας νὰ αναγράφονται αἱ λέξεις «Διαγωνισμὸς Διηγήματος». Χειρόγραφα μὴ συνοδευόμενα καὶ μὴ ἀποστελλόμενα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον **ἀποκλείονται**.

Σ' Ὁ συγγραφεὺς τοῦ καλλίστου διηγήματος θὰ λάβῃ ὡς βραβεῖον **εἴκοδι πέντε (25)** δραχμὰς ἐκ τοῦ Ταμείου τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἑστίας» καὶ τὰ $\frac{2}{3}$ τῶν ἐκ τοῦ Διαγωνισμοῦ εἰσπράξεων, (συνυπολογιζομένων καὶ τῶν 24 δραχμῶν, αἱ ὁποῖαι ἔμειναν ἀπὸ τὸν πρῶτον διαγωνισμόν). Ὁ δεύτερος, εἰς τὸν ὁποῖον θά πονεμηθῇ ὁ πρῶτος ἐπαινος, θὰ λάβῃ **δέκα (10)** ὄρ. ἐκ τοῦ Ταμείου καὶ τὸ $\frac{1}{3}$ τῶν εἰσπράξεων. Ἐκτὸς τοῦ βραβευθέντος, τὸ ὁποῖον θὰ δημοσιευθῇ μετὰ τὴν ὑπογραφήν τοῦ συγγραφέως **πανουσιότυπον**, θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὴν «Εἰκονογραφημένην Ἑστίαν» καὶ ὅσα ἄλλα κριθῶσιν ἄξια δημοσιεύσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Μαΐου 1895.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Πρὸς κατάληψιν τῆς κενῆς ἑδρας τῆς Ἀρχαιολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἐπροκηρύχθη ὑπὸ τοῦ Υπουργείου Διαγωνισμός. Ἡ Σχολὴ ὑπέδειξεν ὡς κριτὰς τοὺς κ.κ. Ἀθ. Ρουσόπουλον, Στ. Δραγούμην καὶ Π. Καββαδίου. Εἰς τὸν διαγωνισμόν θὰ λάβωσι μέρος, ὡς λέγεται, οἱ κ.κ. Χρ. Τσουντας, Δημ. Φίλιος καὶ Θ. Σοφούλης.

Τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ ἐνταῦθα Ἑθνικοῦ Γυμναστικοῦ Συλλόγου θὰ τελεσθῶν ἐν Τήνῳ τῇ 15 Αὐγούστου, κατὰ τὴν πανηγύριν τῆς Παναγίας, γυμναστικοὶ ἀγῶνες ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Τήνια».

Ἀρχιεπίσκοπος τῶν ἐνταῦθα Κοινοτικῶν διωρίσθη ὁ αἰδ. Γατάνος Δὲ Ἀντζελίς, ἐκ τοῦ μοναχικοῦ τάγματος τῶν Φραγκισκανῶν, διατελέσας ἐπὶ δεκαοκταετίαν ἐφημέριος τοῦ Ἀγ. Ἀντωνίου ἐν Κωνσταντινουπόλει· ὁμοίαι τὴν ἐλληνικὴν καὶ φημίζεται ὡς κληρικὸς ἐνάρετος καὶ πεπαιδευμένος.

Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν ἐγένετο ἄνευ βασιλικοῦ λόγου ἡ ἐναρξίς τῶν ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς. Μετὰ τὸν ἀγίασμόν, τελεσθέντα ὑπὸ τοῦ Σ. Μητροπολίτου, ὁ πρωθυπουργὸς κ. Ν. Δεληγιάννης ἀνέγνωσε τὸ Β. Διάταγμα τῆς συγκλήσεως, οἱ βουλευταὶ ὠρκίσθησαν καὶ εὐθὺς ἀμέσως προέβησαν εἰς τὴν κλήρωσιν τῶν διαφόρων ἐξελεγκτικῶν Ἐπιτροπῶν. Κατὰ τὴν πρῶτην ταύτην συνεδρίαν παρήσαν 124 βουλευταὶ, τὴν ἑδραν δὲ τοῦ προέδρου κατείχον ὁ κ. Τσαλαμπάς.

Ἡ ἐπιδημία τῆς εὐλογίας ἐν Ἀθήναις εἶνε εἰς ἐπίτασιν.

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Β'

("Ἴδε προηγούμενον φύλλον).

36.—Μακρὰ
Κοντὰ

(Δημώδης παροιμία).

37.—'Εάν, εάν.

38.—Τίς ἀρά γε, τίνος φιλοσόφου πατρίς ἀπαρτίζεται ἐκ τῶν δύο πρώτων τῆς ἐρωτήσεως ταύτης λέξεων, ἀναγραμματιζομένων;

39.—'Απὸ τὰ ὕψη θέλω μαγικὸ

Τὸν κόσμον ἢ κατιές μου νάντικρύζουν.

Τοῦ κόσμου τῇ βοῇ νὰ μὴ γροικῶ

Καὶ παθὴ ἀνάξια νὰ μὴ ἐγγίζουν.

Τίνος ποιήματος ἀπόσπασμα εἶνε οἱ ἀνωτέρω στίχοι;

40.—Εἰς ποταμὸς γίνεται ἐπίθετον ἂν κόψῃς τὴν κεφαλὴν του, τὸ ἐπίθετον γίνεται πόλις ἂν μεταθέσῃς τὸν τόνον του καὶ φυτὸν ἂν ἀλλάξῃς τὴν κεφαλὴν του.

[Ἔπεται συνέχεια]

κ. Ἀγγ. Σ. Ἐνταῦθα Καλὸν θὰ ᾔτο νὰ σὰς ἐδλέπαμεν διὰ νὰ τὰ ποῦμεν. Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ σὰς ἀπαντήσωμεν ἐδῶ.—κ. Π. Δ. Κυδωνίας. Ἐχετε προσεγγίς ἐπιστολήν μας.—κ. Ν. Δ. Φ. Δεμητσόν. Τὰ ἄλλα εἶχαν πολλὰ ἐλαττώματα, ἐν ᾧ τὸ πρῶτον ἔτυχε νὰ μὴ ἔχῃ τόσα. Περιστὴ πρωτοτυπία, ἀλλὰ καὶ περιστὴ ἀκαταστασία. Ἐν τούτοις, ἐκτὸς τοῦ πρώτου, πιθανόν νὰ δημοσιευθῇ καὶ κανὲν ἐκ τῶν νέων μὲ μερικὰς μεταβολάς.—Ἀννὰν Ἐνταῦθα. Εἶνε πολὺ ἐκτενὲς καὶ ὄχι τόσον ἐνδιαφέρον δι' ἡμᾶς· μὲ λύπην μας δὲν θὰ τὸ χρησιμοποιήσωμεν.—κ. Α. Ν. Κ. Κέρκυραν. Ἐλήφθη. Θὰ σὰς γράψωμεν ὅταν θὰ σὰς στείλωμεν καὶ τὰ τυπογραφικὰ δοκίμια.—Πύρ. Ἐνταῦθα. Βλέπετε μὲ τί ἀτυχειδίῳτος ἔχομεν νὰ κάμωμεν; Μὰς στέλλουν ὡς ἰδικὰ τὸν πράγματα ξαναδημοσιεύμενα· ἡμεῖς ποῦ νὰ τὰ ἐνθυμούμεθα ὅλα; Ἀλλ' ἔννοιά σας καὶ ὀλίγον διαρκὴ la festa dei baroni. . . —κ. Ι. Π. Π. Ἐνταῦθα. Εὐχαρίστως.—κ. Κ. Μπ. Κων/πολιν. Ἐχετε δίκαιον νὰ ὀμλήτῃς οὕτω. Τὰ ποιήματα ἐκεῖνα ἦσαν συμβολικὰ καὶ τὰ δύο, φαίνεται δὲ ὅτι ἀπὸ τὴν βαθυτέραν τῶν ἔννοιαν δὲν ἐκαταλάβατε γρὺ. Περιορίσθητε εἰς τὸ θέμα ξηρόν· ναί, ἀλλὰ ἡ στιχομορφία δὲν σὰς ἐφάνη τελειότερα ἀπὸ τὴν ἰδικήν σας; Ὡς πρὸς τὴν διατριβήν, ἀφ' οὗ τὴν ἀναγνώσωμεν θὰ σὰς εἴπωμεν.—κ. Γ. Τ. Ο. Θὰ σὰς ἀπαντήσωμεν ἰδιαίτερος.—κ. Α. Θ. Δ. Πειραιᾶ. Ἐλήφθησαν· θὰ ἐκλέγωμεν. Δυστυχῶς, ὅλα τὰ δημοσιεύμενα ἀνωνύμως.—κ. Χ. Β. Κωνσταντῶν. Ἡμ. ἐστάλη.—κ. Γ. Ι. Κ. Κων/πολιν. Δὲν ἐγράψαμεν ἰδιαίτερος. Δὲν ἐνθυμούμεθα τόρα λεπτομερείας· ἡξεύρομεν ὅμως ὅτι δὲν εἰχομεν εὐρεῖ ἄξια δημοσιεύσεως τὰ ποιήματά σας.—κ. Γ. Κ. Ε. 40 Ἐκκλησιές. Κατὰ λάθος εἶχον σταλῇ πρὸς ὑμᾶς συστημένα· μετὰ καιρὸν δὲ μὰς τὰ ἐπέστρεψε τὸ Ταχυδρομεῖον ὡς ἐπιλήψιμα. Τὰ ἐστείλαμεν πρὸς τὸν κ. Φλ. Τὰ ἐλλείποντα ἐστάλησαν.—κ. Α. Κ. Μεσολόγγιον. Τὸ βιβλίον ἐξεδόθη. Ὁ πρόλογός του, περιέχων κρίσεις τολμηρὰς περὶ τῶν παρ' ἡμῶν φιλολόγων, θὰ προκαλέσῃ ζωηρὰς συζητήσεις. Θὰ γράψωμεν ἐν ἐκτάσει προσεχῶς.—κ. Χ. Δ. Α. Ἐνταῦθα. Ἐλήφθησαν.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

Εἰς τοὺς ἐν τῷ προηγούμενῳ φυλλαδίῳ δημοσιευθέντας ἀρχαίους στίχους τοῦ κ. Γρυπάρη διορθωτέα:

Στ. 7 ἀντὶ παλάσσει γρ. σαλάσσει.

» 20 » ὑπέρασι » ὑπέραες.

Η ΦΙΛΟΚΑΛΟΣ ΠΗΝΕΛΟΠΗ

ΕἶΝΕ ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΡΓΟΧΕΙΡΩΝ

Τὸ καλλίτερον ποτόν, ἀνώτερον καὶ τῆς Βενεδικτίνης ἀκόμην, εἶνε ἡ

FEUILLANTINE

τὴν ὁποίαν εὐρίσκετε εἰς τὸ κατάστημα τοῦ κ. Γεωργίου Ι. Κορνάρου, ὁδὸς Αἰόλου παρὰ τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν.

Φιλολογία

ΓΕΝΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΕΥΘ. ΠΟΛΙΤΑΚΗ

41 Ὁδὸς Σταδίου 41

Ἀντικρὺ τοῦ Ἀρσακείου

Τὸ **Γενικὸν Βιβλιοπωλεῖον** ἔχει τοῦτο τὸ ἐξαιρετικόν: ὅτι δύναται τις νὰ προμηθευθῇ δι' αὐτοῦ εἰς ἅς τιμὰς καὶ παρὰ τοῖς ἐκδόταις αὐτῶν οἰονδήποτε σύγγραμματα παντὸς κλάδου καὶ πάσης ἐπιστήμης. Τὸ Γενικὸν Βιβλιοπωλεῖον πωλεῖ φυλλάδια τῆς Εἰκονογραφημένης Ἑστίας καὶ παρέχει πᾶσαν πληροφορίαν ἀφορῶσαν τὸ περιοδικὸν ἡμῶν.

Ἐπιστάται

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ

Κ. ΜΑΪΣΝΕΡ ΚΑΙ Ν. ΚΑΡΓΑΔΟΥΡΗ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1895—850.